

Aleksis K – Sunnuntai-Kaleva

Takaisin antiikkiin

Urheilukisojen ja muidenkin suurten kansainvälisten kekkereiden järjestämisestä olisi järkevää välttää viimeiseen saakka. Ne ovat tolkuttoman kalliita ja niissä on suuri riski munata raskaasti. Silti kansakunnat kilpailevat nyrkit savessa siitä, kuka saa järjestää seuraavat olympialaiset, maailmanmestaruuskisat, euroviisut tai missimittelöt.

Katsotaanpa vähän, miten näissä on käynyt. Oma urheiluhullu kotimaamme käy esimerkiksi. Vielä vuoden 1952 olympiakisat kuuluivat siihen kunniakkaaseen historiaan, jossa juostiin valtakuntia maailmankartalle ja tehtiin isänmaata tunnetuksi. Helsingin kisoja on sanottu viimeisiksi oikeiksi olympialaisiksi – niiden jälkeen pääpaino on siirtynyt kaikkeen muuhun kuin jaloön urheiluun, ja koko ajan hullumpaan suuntaan. Kisoista on pitänyt tehdä kerta kerralta ökympiä ja niihin on ilmaantunut milloin boikottia, milloin muuta politiikkaa – dopingista puhumattakaan. Suomessa on olympialaisten jälkeen onnistuttu tarvelemään suunnilleen kaikki, mitä on järjestetty. Kunniaa ei ole tullut, vaan mennyt. Hiihtomaineemme ja melkein koko murtomaahiihtomme katosi Lahden kotikisoissa 2001. Yleisurheilun MM-kisoista Helsingissä 2005 ei muisteta juuri muuta kuin päiväkausia jatkunut kaatosade. Tämänvuotisista jääkiekon MM-kisoista jäivät historiaan vain lippujen kiskurihinnat.

Tällä tahdilla kuukauden päästä järjestettävistä Helsingin EM-kisoista tulee katastrofi. Ainakin ne jäävät heti perään alkavien Lontoon olympialaisten lämmittelyksi, jota ei vielä oteta oikein tosissaan. Tosin ei Lontoon kisoillekaan ole luvassa kunniaa, sillä koko kaupunki on kisojen ajaksi hinnoiteltu siihen malliin, ettei sinne mene kukaan täysipäinen turisti.

Vielä aiemmin maineensa ehti menettää Azerbaidzhan. Se on satsannut miljoonia saavuttaakseen mainetta ja kiitosta euroviisuilla, mutta viisujen tuoma huomio onkin paljastanut koko maailmalle maassa vallitsevia epäkohtia. Samanlainen kohtalo uhkaa lähiaikoina myös lätkäisännäksi aiottua Valko-Venäjää ja jalkapallon EM-kisoja Ukrainassa. Parempi olisi niidenkin hissutella hiljaa itsekseen kuin väkisin ängettä julkisuuden polttopisteeseen.

Kun isojen tapahtumien järjestely osoittautuu kerta kerralta vaarallisemmaksi, olisikohan paras palata antiikin olympia-aatteeseen: keskitetään tästä lähtien kaikki olympialaiset ja muutkin riskaabelit tapahtumat Kreikkaan ja Pohjois-Koreaan. Ne ovat onnistuneet jo muilla keinoilla saamaan kansainvälisen maineensa siihen kuntoon, etteivät muutamat kisamokat tuntuisi enää missään.

